

k svojim junakom in razdraženega srca jel govoriti tako-le: „Bratje! vi veste, kako sem jo ljubil in da sem ji bil kakor oče. To hočem pozabiti vse. Jez je ne poznam več. In prokletje moje, prokletje preljube domovine naj je na nji in naj jo spremi tje v grob. In jez ne imenujem njenega imena, dokler se ne zmaščujem nad njo, dokler ji ne pade glava kot žrtva za izdanega edinega Boga, za izdanega brata!“

In kakor bi čutil vseh strah grozne te sodbe, omolknil je v tem hipu. Kmali pa se obrne k Stojanu. „Proti Belemu gradu — praviš, ljubimče duše moje — sta šla? — Brate! proti Belemu gradu tedaj. Ondukaj hoče plačati, kar je zakrivila.“ — Ko je to izrekel, obrnil se je proti Dobrinju; vsi molče gredó za njim. Vidilo se jim je na obrazih, da so ž njim vred žalovali. V Dobrinji se ni dolgo obotavljal; samo tako dolgo, da je pridružil svojim vse, kolikor jih je bilo moških, se vé, da sposobnih za orožje. Junaci se združijo in gredó za svojim vrlim pa nesrečnim vodjem. Ko jim je svitalo prvo jutro, bili so ravno na vrhu.

Tu so se še vsi enkrat obrnili k svojemu rojstnemu kraju pošiljaje pozdravljenja domá ostalim. Za tim so poklekili, molili za-se in za-nje in lica jim so se razvedrila, kakor je razvedrilo vzhajajoče sonce nočno temo. Samo Todorović se je neveselo obračal k svojemu rodnemu kraju, tužen in žalosten! On ni imel nikogar, ki bi mu poslal bil pozdravljenje. Nihče mu ni ostal domá, da bi bil molil za-nj. Ona edina, ki mu je bila vse, kar mu je bilo milo in drago, zapustila ga je in izdala ter utekla z njegovim največim sovražnikom. Zdaj je na poti, da se krvavo maščeje za izdajstvo preblazene domovine nad njim, ki jo je tako ljubil, ki mu je bila tolikanj draga, kakor okó v glavi.

Nihče se menda ne bo čudil, če povemo, da se mu je solza vdrla po junaškem licu, ko je pogledal na svoj rojstni kraj. Stojan je to zapazil. „Brate! potolaži se!“ — djal mu je — „ti si zgubil sestro, jez pa svojo golobico, svojo ljubico, gotovo več kakor ti.“ Todorović mu je stisnil roko in molče gré naprej. Čem več časa so imeli za seboj, tem bolj rastla je vojska. Stiskani kristjani so popuščali svoje rala in lemeže in opasovali se, da branijo in obranijo s sabljami in puškami človeške prava. Oratarji in dozdanji sužnici bili so zdaj junaci in slavni osvoboditelji slavne domovine.

Vojska je srčno stopala naprej. Kjer se je vila pot memo kake vasi, ondukaj je bilo povsod zadosti žen, sivčkov in otrok, ki so memogredočim vojakom vošili blagoslov Božji. Kar je bilo pa moških in za orožje dorastlih, vsi so se pridruževali svojim bratom, tako, da če so bili bliže Belega grada, bolj se je narašalo krdelo. „Bog mili, veliko čudo! taj je to volja tvoja — vikala je vojska — da ne bo več dolgo in Srb bo slavil svoje rešenje, svoje prerčenje.“

In vojska Peter Todorevičeva in Stojan Čupičeva dojde do Belega grada in Beligrad bil je že obokoljen na vseh straneh.

(Dal. prih.)

Žal in veselje. *)

Cvetke sem nabirala,
V šopek jih povila,
Da bi svoj'mu ljubemu
Bila ga darila.

Nisem dosti pazila,
Cvetke se nemile
V eni sami noči so
Naglo pesušile!

Žalo sem jih gledala,
Bridko se solzila,
Noč brezčutna da mi je
Cvetke pomorila.

Mati pa mi rekli so:
Čmu se boš plakala.
Ljubič ti namenjen ni,
Hčerka moja zala!

In resnica bile so
Materne besede —
Maral dragi moj nič ni
Za slovenske véde.

Da povenil šopek je
Sem se veselila,
Ker mi moj'ga ljubega
Slava ni rodila! Anica.

*) Veseli smo sprejeli tudi to pesmico rodoljubne gospodičine, in še posebno zato, ker nam je došla iz — Tržiča. Le tako naprej v lepih domačih glasih! Vred.

Dopisi.

Iz Savinske doline na Štajarskem 5. listop. — Kako treba je, da gospodje, ki iz kake kancelije pridejo na kmete v kako komisijo, znajo slovensko in da se zapisniki pišejo slovensko, spričuje sledeča dogodba. Zavoljo „širma“ pride enkrat iz Celja nemšk gospod na komisijo; dva odbornika in pa župan smo mogli pričujoči biti. Gospod po nemško govorijo in nam kažejo: „tu pa tu more širm narejen biti.“ Kmetje za njim hodimo, in ko povsod pogledajo in nam vse razkažejo, rečejo: „zwei Ausschüsse oder der Richter von St. Peter und der Gemeindevorstand müsset mit gehen, um nachher zu unterschreiben“. Kar naenkrat se moške pomislijo, pa vsi domú gredó, sam jez župan grem za njim; pogovarjali smo se po nemško, ktere vasi bojo širm delale. Opoldan pa še jez pomislim, kaj veljá! ako podpišem sam, bojo pa kmetje potlej rekli: „pa ti širm sam delaj, ko si podpisal“; tedaj jo še jez pomaknem po drugi poti domú. Prašam tedaj: ali ni potrebno slovenskih gospodov in slovenskega pisanja? Tudi mislimo, kar še marsikdo pomni, da v starih časih je v grajsini en sam gospod zadosti za pobiranje davkov bil, da bi tudi lahko en župan za več far štibro in veliko ceneje pobiral kakor gospodje v kancelijah, ki eden po 800 gold. na leto služi. — Da so naši kmetje zares v velike dolgove zakopani, kaže to, da včasih na eno nedeljo po tri kmete izklicujejo, katerim se grunti prodajajo. Skor sami dohtarji jih kupujejo. Ne bom se spuščal v to, zakaj so kmetje tako zlo zadolženi, ker včasih je tudi slabo gospodarstvo krivo; al iz vsega tega se vendar tudi lahko posname, da še večji grunti davki bi kmeta v še huje nadloge spravili. Zato upamo, da se nam ne bo še več naložilo.

Janez Sedminek, župan.

Iz Železne Kaple na Koroškem na god vseh Svetih. — „Zdaj so jo pa Slovenci spet dobili po nosu; Cesar hočejo vse nemško“ — so naši nemškutarji kričali une dni, ko so iz Kokre k nam v Kaplo dospeli listi, na kterih so bile tiskane besede Njih Veličanstva, ki so jih rekli nemškim pravdoslovcom na Dunaji. Bili so iz Milicove tiskarnice v Ljubljani; kakor smo zvedili, so prišli iz Tržiča, in po Kapli so jih uradni služabniki in služabniki našega trškega župana raznašali in kmetom pripovedovali, da cesar vse nemško hočejo. — Taka predrznost je vendar že od sile!! Kdo si upa naše pohlevne Slovence, ki že dolgo in težko čakajo spolnovanja enakih pravic, tako žaliti in strašiti, in se ne boji celó cesarjevih besed napak obračati! Kaj mislite, da ne vemo, da so Njih Veličanstvo pri oni priliki rekli, da so „pred vsem drugim Avstrijan“. To veljá vsem narodom, ki niso Nemci v veliki naši Avstrii, in te besede zmiraj zvestih Slovencev vznemirovati ne morejo. Zato je pa tudi nasprotnikom ravnopravnosti njih burka čisto spodletela; zakaj naši kmetje, ki so bistre glavice, se ne vsedejo takim prerokom na limance. Da se kmetje čedalje bolj zavedajo svojih pravic in znajo ceniti dar enakopravnosti, se vidi iz tega, da so tri županije: belska, jezirska in koprivniška, vložile pri tukajšni okrožni sodni prošnji, v kateri zahtevajo vsaj v malih rečeh kakor pri povabilih vsake vrste, dekretih itd. slovenski jezik za slovenske stranke. Prav tako! Slovenci poslužimo se darov, od pravičnega nam cesarja podeljenih, in čeravno nam zdaj se še ne godí celó lahko, zato, ker smo dosihdob bili drugačno vajeni, si vendar ne dajmo zadobljenih pravic iz rok izviti, in hvaležni nam bojo naši otroci in pozni unuki. Imejmo pa tudi v časti one pogumne možake, ki se za naš blagor in naše pravice poganjajo. Zatoraj tudi jaz spodnjo-koroškim Slovencom iz celega srca svetujem: pri volitvi 24. dné t. m. v Velikovcu se združimo in izvolimo našega ljubega, ne prestrašljivega Andreja Einspielerja v Celovcu!

Boštanj na Dolenskem 1. nov. J. D. — Drage

„Novice“, dovolite, da vam besedico zinem tudi od našega kraja. V nedeljo 12. oktobra smo v tukajšni farni cerkvi, ktera zavolj velikanskega in krasnega zidanja sloví, imeli veliko slovesnost. Bila je namreč zahvala za napravo novih zvonov in novih orgel. Gospod tehant Ed. Polak iz Leskovca so sl. mašo služili, pridigovali so pa gosp. fajmošter F. Waldeker iz Račija, ter cerkvene dobrotnike omenili, posebno pa se še gosp. Matija Podpadcu, po domače Šegincu iz Račija, očitno zahvalili, ki je svoji rojstni fari daroval 1500 gold. v srebru za napravo novih zvonov. Res smo mu dolžni očitno hvalo, ktero mu v imenu cele fare v teh vrsticah izrečem. Gosp. Samasa iz Ljubljane se je z novimi zvonovi spet mojstra skazal, kakor tudi gosp. F. Malahovski z orgljami, ki sta jih tudi gospoda Rihar iz Ljubljane in Adamič iz Šmartna popolnoma potrdila. Hvala toraj, komur hvala gré!

Iz Loke. „Novice“ so že povedale, da nam je slavna vlada národno čitavnico dovolila. Naša čitavnica je tedaj v krajnski Slovenii prva zvun glavnega mesta. Želimo, da bi skoro tudi v drugih krajih naše drage domovine se naši čitavnici mile sestrice pridruževale; posebno pa se obračamo k našim bližnjim sosedom v Kranj, in jih, zaklicaje jim srčno zahvalo za pomoč k vpeljavi naše družbe, prijazno opomnimo, da jih tudi mi po moči podpirati hočemo, ako bodo čitavnico napravili. — Prva slovesna beseda v naši čitavnici bo v nedeljo 23. dne tega mesca. K tej besedi, ki se bo na večer pričela, vabimo vse domoljube prav prijazno. Kaj je namen naše čitavnice, menim, da nam ni treba razlagati; le to rečemo, da smo tudi mi na svojo zastavo zapisali: vse za vero, vladarja in domovino!

Naj povemo le še, da odbor naše čitavnice je tako-le sestavljen: predsednik je gospod Oton Detela, grajšak, podpredsednik gosp. Ignaci Eržen, katehet glavnih šol, dnarničar gosp. Matija Kalan, posestnik, tajnik gosp. Rudolf Naglič, trgovec, tajnika namestnik gosp. Lovro Sadar, učitelj.

Iz Kranja. Za napravo naše gimnazije mnogozasluženi gospod Janez Globočnik je od c. kr. državnega ministra za učnika kršanskega nauka na naši gimnazii izvoljen.

Iz Ljubljane. Pretekli teden so Njih ekscelencija gosp. deželni poglavar sprejeli deželni odbor, mestni odbor, kupčijsko zbornico, kmetijsko družbo, družbo za dnarno pripomoč obrtnikom in rokodelcom, zgodovinsko družbo, pravniško družbo, zdravilsko deželno komisijo in zdravniško družbo, odbor kazine, čitavnice, filharmonične družbe itd. Ne le, da so vse odbore preprijazno sprejeli, razodevali so se tudi, kolikor je nam znano, moža, kakor ga ustavni čas sedanji terja. Deželnemu odboru so rekli, da iskreno želijo vzajemno delavnost vlade in deželnega zbora v materialni in duševni blagor dežele, in da dobro vejo, da vsaka dežela ima svoje razmere in potrebe, katerim je vstreči treba; mestnemu odboru so obljubili varovati dostojno autonomijo (samostojnost); pri družbi kmetijski in družbi za dnarno pripomoč obrtnikom so blagovoljno protektorat prevzeli. Kako pa so se — bojo radovedno prašali naši bravci tukajšni in unanji — novi deželni poglavar pokazali o národnih zadevah, ki so za slovenski narod na Krajnskem ravno tako imenitne kakor za vsak drug narod v novoporojeni ustavni Avstrii po slovesnih besedah Njih Veličanstva: „enake bremena, enake pravice“? Radostni rečemo, da to, kar so „Novice“ v 43. listu po naznanilu iz Koroškega rekle, smo popolnoma potrjeno našli v več kot pol ure dolgem pogovoru, ki ga je odbor čitavnice z njimi imel, ko se jim je v petek poklonil. Ko je predsednik čitavnice g. mestni župan Ambrož predstavil odbornike in priporočivši tudi čitavnico njih blagovoljnosti razložil namen te mlade Njim še morebiti neznane družbe, ki si je omiko slovenskega jezika na djanski poti besede in pesmi napisala na svoje čelo, so gosp. deželni poglavar odgovorili, da tak namen

je hvale vreden in tudi potreben, ker dolgo zanemarjeni jezik v resnici omike potrebuje; takemu namenu bojo oni vsigdar radi podpornik; da pa se doseže to, kar prava praktična potreba terja za narod slovenski, mora po njih mislih omikovanje jezika vedno v teh mejah ostati, da jezik ostane ljudstvu domačemu razumljiv in se jezik slovenski ne potopí v narečje, ki bi se prilastoval kako diplomatično veljavo; zato — so rekli — sem zadovoljen v poslednjih „Novicah“ bral neko kritiko, ki odvraca namestovanje nam znanih besed z neznanimi; nasproti — so pristavili — pa so tudi ugovori tistih ljudi smešni, kateri bolj omikanemu slovenskemu jeziku pripisujejo, da je on kriv, ako vsak prosti človek ne razume slovenskega deželnega zakonika skozi in skoz, ker je vendar dosti dobro znano, da tudi prosti nemški narod ne razume v vsem nemškega zakonika, ako se mu ne razloži. Očitno je iz vsega tega bilo, da gospod deželni poglavar ne razumejo le slovenski jezik, temuč tudi razmere slovenskega jezika so jim dobro znane. Dr. Bleiweis je nanašaje se na te prijazne besede za svojo dolžnost spoznal, Njih ekscelencii ob kratkem razodeti, kaj zahtevajo Slovenci na Krajnskem v šolah, uradnih in javnem življenji, da se tudi njim spolne beseda Njih Veličanstva pa se ne žali pravica nobenemu družemu narodu, ker vse, kar oni zahtevajo, se natanko drži postavnih mej ravnopravnosti, čez katero ne stopinice še nikdar niso storili in je tudi nikdar ne bojo; oni so zadovoljni, da dobijo, kar je po naravi in postavi njihovega, in kot vsigdar zvesti Avstrijanci, potrjeni v vihnih časih, ko so se drugi v kote poskrili ali črno vojsko snovali, se držijo tudi sedaj svojega starega pravičnega gésla: „vsakemu svoje.“ Tudi o teh zadevah so blagovolili Njih ekscelencija se spustiti v globokeje pretresovanje, iz kterega se je vidilo, da jim ravnopravnost narodna ni prazna beseda in da djanska potreba ljudstva je povsod njih vodilo; tako, na priliko, so tudi oni prepričani, da ljudske šole le dosežejo svoj namen, ako so osnovane na čisto narodni podlagi, da pa v drugih šolah nemški jezik se nikakor ne more brez velike škode zanemariti. Gospod dr. Ahačič jih prosi, zagotovilo sprejeti, ki se opira na dogodbe preteklih časov, da nobenega naših narodnih mož ne navdajajo tiste panslavistne misli, ki jih protivniki ravnopravnosti slovenske kot strašilo po svetu trosijo, da bi toliko lože spodkopali nam pravice ustavnega časa, po katerem tudi slovenski narod ima pravico zahtevati, da se za narod spozná in se mu dodeli vse to, kar drugi narodi uživajo; narod slovenski se po pravici sponaša z neoskrunjeno svojo zvestobo do prestola avstrijskega, in slavni polkovnik Kuhn sam je o povrnitvi našega polka v Ljubljano očitno spoznal, da velik del slave njegove gré vrlemu obnašanju polka našega domačega. Gospod deželni poglavar so radostni sprejeli to zagotovilo in rekli, da o zvestobi Slovincov nikdar niso dvomili, ker se še dobro spominjajo avstrijskega nadušnja Kranjcev v letu 1848, in da so njim samim v vihnih časih tudi Slovenci na Koroškem krepka podpora bili. In tako se je odbor čitavnice radosten poslovil od Njih ekscelencije. Ker Slovenec le pravico zahteva in nič družega kot le pravico, se je lahko porazumeti z gospodom, kterega géslo je pravica, in ki samostojno sam presoja, da pozná resnico.

— Ker se ljubljanski sejm začne prihodnji ponedeljek (17. dne t. m.), bo kmetijska družba, ki svoje velike zbore že odnekaj ima o velikih sejnih, svoj letni zbor napravila prihodnjo sredo, to je, 19. dne tega mesca, kakor se bere v povabilu današnjega „Oglasnika“. Želeti je, da bi se tudi iz dežele udeležilo veliko družbenikov, ker nekatere imenitne reči pridejo v prevdarek, in treba je, da se sliši več glasov.

— Kakor slišimo, misli čitavnica naša, čeravno ni velika dvorana njena še gotova, pozimi vsako nedeljo zvečer napraviti kratkočasno večernico, pri kateri se

bo kaj podučnega ali kratkočasnega bralo, ali kaj deklamiralo, kaka pesem pela ali na klaviru ali kakem drugem muzičnem orodju to in uno igralo. Prva taka večernica bo prihodnjo nedeljo (16. tega mesca) zvečer ob 7. uri, v kateri se bo bral zanimivi življenjepis preslavnega knezoškofa Slomškega, ki ga je častiti gosp. Kosar zlasti iz slovstvenega ozira spisal in bral v čitavnici mariborski.

— 9 napevov (kompozicij) na pesem Koseskovo „Kdo je mar“ je šlo že pred več dnevi v razsojo v Prago. Radovedni smo, ktera bo premije (10 cekinov) vredna spoznana. Slišali jo bomo v čitavnici.

— Te dni je na poti v Dalmacijo, kjer bo zavoljo prsne bolehnosti čez zimo ostal, v Ljubljani se mudil slavni gosp. profesor slovanske filologije Hattala iz Prage. Tudi on je bil radoveden pregledati slovanske knjige in rokopise naše ces. knjigarne in posebno v rokopisih je najdel marsiktero zanimivo stvar. — Da bi se temeljito soznalil z jezikom slovenskim, se tudi tukaj mudi gosp. Fortunatov, kandidat učiteljstva za slovanske jezike iz Petrograda.

— Mnogospoštovani in po deželi naši dobro znani domoljubnega gosp. Karl žl. Raab, bivši svetovavec c. kr. deželnega poglavarstva, je 10. dne t. m. v 78. letu svoje starosti umrl.

— (*Pobérki iz raznih časnikov.*) V „Triesterici“ se je unidan oglasil dopisnik ljubljanski v dolgem sestavku, v katerem pretresa vse stanove na Krajskem gledé na narodoljubje, in „facit“ tega pretresa je, da spoznava, da „slovenščina res ne pojmlje“ (der Slovenismus ist sicherlich nicht im Abnehmen). Kako nek, modri Nathan! bo pojémalo, kar je Bog vstvaril? Kaj mislite, da je ustava slana, ki ima popaliti cvet narodni? Nam je ustava mило solnce, ki taja absolutični led, v katerem je zamrznila narodnost ljudstev. Nekako nerad hvali dopisnik med drugim delavnost čitavnice naše, pa hvali jo le zato, da — graja kazino, al zlo po krivici. Vodstvo kazine nič v nemar ne pušča, kar ima v svojih štatutih in skrbi za razveseljevanje svojih udov po svoji pravilni poti. Da čitavnice imajo v svojem namenu „besedo“ in „pesem“, to je ravno razloček med čitavnicami in kazinami po štatutih njenih. Ravno zato ena drugi ni na poti, ker vsaka ima svoje in dela po svoje.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Cesarski patent od 4. t. m. sklicuje deželne zборе na Českem, v Dalmaciji, Galiciji, gornji in doljni Avstriji, na Salcburškem, Štajarskem, Koroškem, Kranjskem, v Bukovini, na Moravskem, Sležkem, v Tirolih in Vorarlberškem, Istri in na Goriškem, ki se imajo povsod 10. dne prihodnjega mesca decembra (grudna) začeti. In tako se s tim spolnuje §. 8 deželnih štatutov, ki pravi, da praviloma se imajo vsako leto sniti deželni zbori. Kako pa bo državni zbor, ki ima še velike in prevažne dela (davkovske zadeve) pred sabo, do 4. decembra (ta dan se nek ima državni zbor končati) dovršil svojo nalogo, je zlo težko uginiti, zlasti, ako pomislimo, da to, kar sklence zbornica poslancov, ni vselej po volji zbornici gospôski, in se tedaj včasih po dvakrat in trikrat mota ista stvar gori in doli. Podvizati se bo treba vse drugač kakor dosihmal. Kakor pa se je z veseljem sprejel cesarski patent, ki sklicuje deželne zборе v eni polovici cesarstva, to je, v nemških in slovanskih deželah, ktere čaka delo obilo, da se vredijo po novem ustavnem življenju, tako se mило pogreša, da v drugi polovici cesarstva, to je, na Ogerskem, Erdeljskem, Hervaškem in Slavonskem, se še ne bojo odprle deželne zbornice in tudi še znamenja ni, kdaj se utegnejo odpreti, ker še ni poravnan razpor med njimi in vlado in se to poravnavanje še celó zdatno začelo ni! — Zbornica poslancov v

državnem zboru je pretekli teden dognala postavbo za poravnavo dolgov na kant prišli kupcev in obrtnikov, in pa bankine zadeve. Važniši sklepi zastran dunajske banke so bili: pravica (privilegij) bankovce izdajati se ponovi za 10 let (ministerstvo je hotlo 15 let), — banka ima državi 80 milijonov posoditi brez obresti (činža) sicer pa država ni deležnica dobičkov bankinih, — do 200 milijonov gold., ki jih banka dá med ljudstvo, ni treba, da bi moglo z gotovim dnarjem založeno biti, — kar pa bankovcev izdâ čez 200 milijonov, mora založenih biti z gotovino, — država mora svoj dolg banki do dobrega poplačati do konca leta 1866, — leta 1867 mora banka spet začeti s srebrom poplačevati bankovce. — Za gotovo se pripoveduje, da so cesar milostljivo dovolili, da se cesarskim uradnikom, ki so na Hrvaškem ob službo prišli, čas njih razpoložljivosti (disponibilizma) ne končá s koncom letošnjega leta, ampak se pódaljša noter do tistega časa, da se po novem uredijo politične in sodniške gosposke. — Po časnikih se bere marsikaj, kar delajo in za deželni zbor pripravljajo deželni zbori različnih dežel; zanimivo je bilo brati, da kakor iz deželnega odbora českega, se slišijo tudi iz deželnega odbora krajskega glasi, da naprava za tako imenovane najdene (nezakonske) otroke, ki požrè leto in dan grozno veliko deželnega dnarja, naj se prenaredi po pravilu občnih državljskih postavnih bukev. — „Zagrebački katoliški list“ razglasuje v 45. broji pismo prečastnega djakovaškega škofa Strossmayer-a do nadškofa zagrebškega kakor metropolita, v katerem se s prepričavno besedo naznanja predlog, naj bi hrvaško-slavonski škofje prosili sv. Očeta, da bi se za te dežele prihodnje leto in potem vsako leto god slovanskih apostelnov Cirila in Metoda praznoval kot veliki praznik s sedmino (oktavo). Dr. Fr. R. razglasu tega važnega pisma dostavlja željo, naj bi sveti tej spomenici se pridružile tudi škofije dalmatinske in slovenske. — Ker se vprašuje: kdaj se bo spremenilo vreme, ktero ni vseč kmetovavcom, ker se jim ajda v kozolcih ne suši, in štacunarjem ne, ker ljudje zimskega blaga ne kupujejo še dosti, naj oznanimo našim bravcom, kaj profesor dr. Šofka v Nikolsburgu, ki je dobro zadel vreme tega mesca dosihmal, prerokuje še nadalje za ta mesec; on pravi, da 15. ali 17. dan t. m. bo še zmiraj mrzlo in deževno ali pa pride sneg; okoli 22. do 25. močni viharji, mrzlo, pa tudi dež, okoli 28. in 29. skor gotovo sneg; toplote pa bo ta mesec še zmiraj toliko, da ne bo zmrzovalo, k večem bojo 3 stopinje mraza. — Na Laškem je vse pri starem. Unidan so se na desnem bregu Pada vojaki sardinski in avstrijski enmalo stepili, pa kmali je bil spet mir. Garibaldi se je dal v Pizo prepejljati; po poslednjih novicah mu je bolje. Cesar Napoleon bi rad sprijaznil laško in rimsko vlado, pa še zmiraj ne vé, kako, in tako ne dela prav na nobeno stran. — Grška začasna vlada zagotavlja vnanje vlade, da nje namen nikakor ni, da bi prekucijo naredila v kaki drugi državi. — Francozka vlada je ruski in angležki nasetovala, naj se vse tri vlade združene obrnejo do ameriške in ji priporočijo mirno spravo, ker dosti je že krvi prelite in škode narejene.

Narodna čitavnica celjska.

V nedeljo 23. novembra t. l. bo v narodni čitavnici celjski „beseda“, ki se začne zvečer ob 6. uri. Prav srčno vabimo vse čč. ude čitavnice naše, „besede“ se udeležiti.

Odbor čitavnice celjske.

Kursi na Dunaji 11. novembra.

5 % metaliki 71 fl. 25 kr.	Ažijo srebra 21 fl. 25 kr.
Narodno posojilo 82 fl. 70 kr.	Cekini 5 fl. 80 kr.